

Maar och heere, ik kon zoo lang niet stil zitten . . . en dan onwillekeurig dan werkte ik met die tabak in mijn mond."

En dan kwam de kerel weer terug . . . , en haalde zijn schouders op: „ja meneer . . . u hebt niet stilgezeten . . . Het moet nog een keer."

Nou, dat begon me te vervelen. — Ik zeg, laat mij nou eens zoo'n ding zien, wat je gemaakt hebt . . . Want ik dacht bij me zelf: de kerel houdt me misschien voor den gek . . . Ik zeg, het behoeft zoo mooi niet te wezen, ik weet van m'n eigen wel, dat ik er niet uitzie als een glad geschoren jonge juffrouw . . . Geef eens hier.

Nou, dat deed hij, en toen hield hij zoo zijn hand er achter . . . En toen, ja, dat moet ik zeggen, de kerel had gelijk . . . Daar had ik nou op dat portret *zooveel* gezicht; net alsof ik de heele Grootte-Kerk in mijn mond had. Dat kwam van de tabak . . .

Ik nam het ding in eens uit de kerel z'n handen, en gooide het in griezelementjes op den grond.

Ik zeg, je ken van me krijgen zooveel geld, als je van mij hebben wil, maar die portertatie van mij krijg je niet. Ze zouden er, me al mijn leven om uitlachen . . .

En toen heeft dan de sersant z'n eigen een keer of wat laten porterteen. Die had er een erge schik in . . . Eerst ging hij op een stoel zitten, met een

Toen reden we dan met een groote vigelant door Amsterdam.